

Arrest

nr. 101 220 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in 2008 het Belgische grondgebied binnen, in het bezit van een visum type C geldig van 17 maart tot en met 23 maart 2008.

1.2. Verzoekster diende op 11 augustus 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.3. Op 5 december 2008 werd deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk verklaard.

1.4. Verzoekster diende op 3 maart 2009 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 23 februari 2011 ongegrond verklaard.

1.5. Verzoekster diende op 14 mei 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.6. Op 9 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.2, ongegrond werd verklaard. Op 14 oktober 2012 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

Verzoekster diende tegen beide beslissingen beroep in bij de Raad. Dit beroep werd door de Raad verworpen op 19 april 2013 bij arrest nr. 101 219.

1.8. Op 15 oktober 2012 nam de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis, vermeld in punt 1.5, onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd op 14 december 2012 hiervan in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat haar leven er in gevaar is en omdat zij er vreest voor vervolging. Zij verwijst hierbij naar de asielaanvraag die zij in september 2006 in België zou hebben ingediend en beroept zich eveneens op het artikel 3 EVRM. Echter toont betrokkene niet aan dat zij in september 2006 een asielaanvraag heeft ingediend en uit de studie van haar administratief dossier blijkt evenmin dat zij in het verleden hier asiel heeft aangevraagd. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel 3 slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering en een verwijzing naar een niet-aangetoonde asielprocedure blijft. Dit kan echter niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt, niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Verder stelt betrokkene dat zij steeds op het Belgische grondgebied werd gedoogd en dat nu niet kan beweerd worden dat zij niet wist dat zij naar haar land van herkomst moeten terugkeren om haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene een attest van immatriculatie verkreeg in functie van haar aanvraag 9ter. Zij wiste dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van deze procedure en dat bij een negatieve beslissing dit attest van immatriculatie zou komen te vervallen.

Betrokkene stelt dat zij zeer getraumatiseerd is door wat zij heeft meegemaakt en dat een gedachte aan een terugkeer suicide neigingen en depressie aanvallen bij haar veroorzaakt. Betrokkene verzuimt het echter om hiervan bewijzen voor te leggen die deze loutere verklaring kunnen staven en bovendien dient te worden gesteld dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid, maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze

medische, argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Verder beroept betrokkene zich ook op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Echter is dit artikel hier niet van toepassing, aangezien betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat zij Nederlandse les heeft gevolgd, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij een correcte huurder is en getuigt van burgerzin, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dit middel wordt als volgt toegelicht:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Verzoekster is niet in de mogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster heeft diverse problemen in haar land van herkomst en heeft tevens nog een regularisatieaanvraag 9 ter lopen. Er is immers nog geen definitieve uitspraak over deze aanvraag van verzoekster gelet op het beroep bij de RVV dat nog steeds hangende is.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij terug dient te keren naar haar land van herkomst op het ogenblik dat er nog diverse procedures lopende zijn. In afwachting van deze procedures kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij het land dient te verlaten, te meer gezien zij haar land van herkomst, uit vrees voor haar leven, is moeten ontvluchten.

Het is immers niet rechtvaardig een kandidaat vluchteling terug te sturen naar het land dat zij ontvlucht zijn, zolang niet definitief bewezen is dat de zij definitief het grondgebied dient te verlaten.

Verzoekster is ernstig ziek en kan onmogelijk reizen en zou tevens onvoldoende verzorging genieten in haar land van herkomst.

de stukken die bij gebracht werden in het kader van de 9 ter tonen dit voldoende duidelijk aan.

Dit alles te meer gezien verzoekster uit haar land van herkomst, uit vrees voor haar leven, is moeten vluchten, en haar leven in haar land van herkomst nog steeds in gevaar is.

Tegenpartij stelt enkel dat de aanvraag 9 bis en 9 ter twee aparte procedures zijn doch de redenen voor de 9 ter kunnen tevens een buitengewone omstandigheid inhouden waardoor het voor verzoekster onmogelijk is haar aanvraag in haar land van herkomst te doen

Tevens verblijft verzoekster sinds 2006 in België en is zij zeer goed geïntegreerd en kan zij onmogelijk terugkeren om aldaar de aanvraag 9 bis af te wachten nu, zij in haar thuisland geen plaats meer heeft om de verblijven.

Verzoekster kon misschien weten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de regularisatie en dat zij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten, doch dit is uiteraard niet evident, temeer er nog steeds geen uitspraak is gedaan over de regularisatie 9 ter en het beroep bij

de RVV. En verzoekster er nog steeds van uitgaan dat haar asielaanvraag eventueel gegrond kan verklaard worden.

De Belgische overheid heeft verzoekster steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet najaren van verblijf simpelweg kan beweerd worden dat verzoekster wist of moest weten dat zij vroeg of laat het land zou dienen te verlaten.

Tevens is het zo dat de band die verzoekster in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht is dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken. Redenen waarop er ook een regularisaties werd aangevraagd.

Terugkeren naar haar land van herkomst zou een groot risico inhouden voor verzoekster gelet op haar medische problemen..

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Er werd enkel een standaard motivering gehanteerd zonder verdere uitleg of motivatie. Dit is echter niet correct. Iedere dossier dient in concreto grondig onderzocht te worden en iedere beslissing dient grondig gemotiveerd te worden en de juridische overwegingen dienen duidelijk vermeld te worden, hetgeen in casu niet het geval is.

De aanvraag van verzoekster is bijgevolg wel degelijk ontvankelijk.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

2.3. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. Inzake de ingeroepen schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing een standaardmotivering inhoudt, dient bovendien geduid te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.5. Aangezien de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient bijgevolg het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. De Raad stelt vast, bij nazicht van het administratief dossier, dat verzoekster in wezen de argumenten herhaalt die zij reeds aanbracht ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, vermeld in punt 1.5.

Verzoekster betoogt wederom dat het niet mogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst uit vrees voor haar leven. Ook nu beperkt verzoekster zich tot loutere beweringen, zonder enig begin van bewijs, en verwijst verzoekster herhaaldelijk naar haar 'asielaanvraag'. Verzoekster laat na te verduidelijken over welke concrete problemen het gaat en gaat hiermee geheel voorbij aan wat in de bestreden beslissing daaromtrent wordt gemotiveerd, met name:

"Betrokkene verklaart dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat haar leven er in gevaar is en omdat zij er vreest voor vervolging. Zij verwijst hierbij naar de asielaanvraag die zij in september 2006 in België zou hebben ingediend en beroept zich eveneens op het artikel 3 EVRM. Echter toont betrokkene niet aan dat zij in september 2006 een asielaanvraag heeft ingediend en uit de studie van haar administratief dossier blijkt evenmin dat zij in het verleden hier asiel heeft aangevraagd. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel 3 slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering en een verwijzing naar een niet-aangetoonde asielprocedure blijft. Dit kan echter niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt, niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden."

Door enkel haar ongestaafde argumenten te herhalen, slaagt verzoekster er dan ook niet in om aan te tonen dat de concrete motieven van de gemachtigde hieromtrent gebaseerd zijn op een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

2.7. Verzoekster voert aan dat zij al sinds 2006 in België is en zeer goed geïntegreerd is.

De Raad wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aangehaalde elementen die betrekking hebben tot de integratie van verzoekster. Dienaangaande wordt gesteld: *“De elementen van integratie, namelijk het feit dat zij Nederlandse les heeft gevolgd, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij een correcte huurder is en getuigt van burgerzin, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”*

De verzoekster laat met haar louter betoog na om *in concreto* aan te tonen dat haar langdurig verblijf, en integratie het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Met het louter betoog dat *“zij in haar thuisland geen plaats meer heeft om te verblijven”* toont verzoekster dit geenszins aan. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoekster betoogt dat zij steeds werd gedoogd, wijst de Raad erop dat het attest van immatriculatie dat aan verzoekster werd verstrekt op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, omdat verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, bedoeld in punt 1.2, ontvankelijk verklaard werd, niet inhoudt dat zij voldoet aan het gestelde in artikel 25/2, §1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster toont niet aan welke andere door de wet of koninklijk besluit gestelde voorwaarden zij voldoet die haar toelaat een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen zonder het bestaan te hoeven bewijzen van buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het kan voorts niet de bedoeling zijn van de wetgever dat vreemdelingen wier ingestelde procedure om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen ontvankelijk doch nog niet gegrond werd beschouwd, vrijgesteld zouden zijn van de voorwaarde buitengewone omstandigheden aan te tonen bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij heeft immers voorzien in twee verschillende procedures, elk met hun eigen finaliteit.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, wanneer hij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing vaststelt dat er een beslissing getroffen werd op 9 oktober 2010 om de betrokken aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren, het precair verblijf dat verzoekster in het Rijk gehad heeft tijdens de geldigheidsduur van haar attest van immatriculatie, ook al bedroeg deze bijna 4 jaar, niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad acht de motivering in de bestreden beslissing dan ook deugdelijk en pertinent waar deze stelt: *“Verder stelt betrokkene dat zij steeds op het Belgische grondgebied werd gedoogd en dat nu niet kan beweerd worden dat zij niet wist dat zij naar haar land van herkomst moeten terugkeren om haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene een*

attest van immatriculatie verkreeg in functie van haar aanvraag 9ter. Zij wiste dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van deze procedure en dat bij een negatieve beslissing dit attest van immatriculatie zou komen te vervallen.”

2.9. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar de in punt 1.6. bij de Raad ingestelde beroepsprocedure, aangezien deze geen deel uitmaakt van de administratieve medische regularisatieprocedure. De medische regularisatieprocedure werd wel degelijk beëindigd door de in punt 1.6. bedoelde beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard. De Raad ziet niet in hoe verzoeksters hypothetische beschouwingen over de uitkomst van de beroepsprocedure bij de Raad het bestaan van buitengewone omstandigheden kunnen aantonen.

Alleszins blijkt uit het gestelde in punt 1.6. dat de Raad de ingestelde beroepsprocedure verworpen heeft.

2.10. Verzoekster betoogt tenslotte dat zij ernstig ziek is, onmogelijk kan reizen en tevens onvoldoende verzorging zou genieten in haar land van herkomst. Verzoekster verwijst naar de stukken die bijgebracht werden in het kader van haar aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vermeld in punt 1.2. en naar de ingestelde beroepsprocedure, vermeld in punt 1.6.

Het weze herhaald dat de wetgever heeft voorzien in twee verschillende procedures artikel 9bis en artikel 9ter, elk met hun eigen finaliteit. Immers in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet wordt duidelijk gesteld dat *“elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”* niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en derhalve onontvankelijk verklaard dienen te worden.

Het is dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om hieromtrent als volgt te motiveren:

“Betrokkene stelt dat zij zeer getraumatiseerd is door wat zij heeft meegemaakt en dat een gedachte aan een terugkeer suicide neigingen en depressie aanvallen bij haar veroorzaakt. Betrokkene verzuimt het echter om hiervan bewijzen voor te leggen die deze loutere verklaring kunnen staven en bovendien dient te worden gesteld dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid, maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische, argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”

Bovendien laat verzoekster, gelet op haar vage beweringen en loutere verwijzing naar *“stukken”* aangebracht in het kader van haar aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, na om te concretiseren waarom haar medische problematiek haar verhindert om een aanvraag in het buitenland in te dienen.

Voorts kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze stelt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing op 15 oktober 2012 niet op de hoogte was dat verzoekster een beroepsprocedure had ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing in het kader van de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.6., aangezien deze beroepsprocedure pas op 10 januari 2013 werd ingesteld.

Ten dezen wijst de Raad erop dat de ingestelde beroepsprocedure werd verworpen. De beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard blijft gehandhaafd, alsook de concrete motieven ervan. *In casu*, oordeelde de gemachtigde dat verzoekster kan reizen en dat verzoeksters aandoening, hoewel deze kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kazachstan. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

2.11. Samenvattend kan worden besloten dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*

Het eerste middel is niet gegrond.

2.12. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekster vreest terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoekster naar Kazachstan, houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.13. Onder *“middel”* moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze artikel 14 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.14. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

2.15. Verzoekster is van mening dat dat zij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM, waarbij ze onder meer aanvoert dat ze blootgesteld zal worden aan represailles en dat ze vreest voor haar leven. Met een louter algemene en summier beweringen, zowel in haar in punt 1.5. bedoelde aanvraag als in onderhavig verzoekschrift, zonder concrete elementen aan te dragen die wijzen op een vervolging of mensonterende behandeling, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk hieromtrent als volgt heeft gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel 3 slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering en een verwijzing naar een niet-aangetoonde asielprocedure blijft. Dit kan echter niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt, niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.”*

De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden waar deze stelt dat verzoekster vaag blijft en geen concrete gegevens noch een begin van bewijs naar voren brengt en dat verzoekster nooit een asielaanvraag heeft ingediend. Daarenboven stelt de Raad vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals vermeld in punt 1.7, niet inhoudt dat ze moet terugkeren naar het land van herkomst of daar gedwongen zal naar worden verwijderd.

Derhalve wordt in deze stand van zaken een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.15. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 5 en 8 van het EVRM dat als volgt wordt toegelicht:

“Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenzins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kazachstan

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Kazachstan te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien ze door haar familie in de steek werd gelaten.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Verzoekster is reeds verschillende jaren in België en heeft zich zeer goed geïntegreerd. Mede gelet op het feit dat tegenpartij bijna 4 jaar nodig heeft gehad om de aanvraag van verzoekster te onderzoeken, komt het nu niet gepast voor om verzoek na al die jaren zonder meer terug te sturen naar haar land van herkomst.

*Dit kan niet als een ernstige houding beschouwd worden. Het is door de eigen houding van tegenpartij dat verzoekster al die jaren hier in België een nieuw leven heeft opgebouwd. Na 4 jaar zou verzoekster nu plots moeten vertrekken.
Dat dit middel dan ook gegrond is."*

2.16. Artikel 5 van het EVRM luidt als volgt

"1.Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

- a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;*
- b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;*
- c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;*
- d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;*
- e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;*
- f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.*

2.Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.

3.Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4.Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5.Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadevergoeding

De Raad stelt bijgevolg vast dat wegens het algemeen en summier betoog van verzoekende partij geen schending kan worden aangenomen van artikel 3 van het EVRM en er bijgevolg geen afbreuk wordt gedaan aan de in punt 2.1. gedane vaststellingen."

2.17. Verzoekster is van mening dat dat zij bij terugkeer niet in veiligheid zal zijn, dat zij blootgesteld zal en worden aan represailles wegens landverraad, dat ze geen inkomen heeft noch een plaats om te verblijven in Kazachstan en niet in staat is om te zorgen voor levensnoodzakelijke zaken. De Raad merkt op dat verzoekster met louter algemene en summieze beweringen, zonder concrete elementen aan te dragen of een begin van bewijs, geen schending van artikel 5 van het EVRM aannemelijk maakt. De Raad herhaalt daarenboven dat er heden geen sprake is van een gedwongen terugkeer.

2.18. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster aantoonbaar een privéleven in België te leiden in de zin van artikel 8 EVRM, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privéleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privéleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privéleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduimd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan

herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en in casu na te gaan of verzoekster zich bevindt in een buitengewone omstandigheid die haar toelaat om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in België daar waar de reglementering vereist dat ze dergelijke aanvraag indient in haar land van herkomst.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89)

Waar verzoekster aanvoert dat het quasi onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien ze door haar familie in de steek werd gelaten, ziet de Raad niet in welke mate deze bewering een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

In zoverre verzoekster verwijst naar het precair verblijf dat verzoekster in het Rijk gehad heeft tijdens de geldigheidsduur van haar attest van immatriculatie, ook al bedroeg deze bijna 4 jaar, wijst de Raad erop dat het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig is van de gemachtigde om dit precair verblijf niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RVS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

Tenslotte vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat ze haar privéleven niet elders, of desgevallend in haar land van herkomst, kan verderzetten. Verzoekster toont met haar summier en ongestaafd betoog niet aan dat er hieromtrent onoverkomelijke hinderpalen bestaan.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se bestaan in het verderzetten van haar privéleven zonder een omweg te hoeven maken via haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfswetgeving, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld wanneer hij hieromtrent motiveert: *“Verder beroept betrokkene zich ook op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Echter is dit artikel hier niet van toepassing, aangezien betrokkene niet aantoon*

dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

Het derde middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.19. In een vierde middel beroept verzoekster zich op "*humanitaire gronden*". Dit middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er vervolgt te worden bij haar terug keer. Verzoekster heeft in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van haar nieuw leven.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoekster om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot haarzelf op humanitaire gronden te vernietigen."

2.20. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder "*middel*" te worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Verzoekster voert "*humanitaire gronden*" aan en stelt dat indien de bestreden beslissing niet wordt vernietigd dit een humanitair onrecht zou uitmaken. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de gemachtigde, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Verzoekster laat echter na te preciseren welk beginsel werd geschonden en op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit de uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk onderdeel van het middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

Het vierde middel is dan ook onontvankelijk.

De verzoekster heeft derhalve geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES